

vil undvige det. Dette skal jeg vende tilbage til, naar jeg kommer til den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti.

Jeg skal nu her fra Talerstolen give det ærede Medlem (N. Neergaard) nogle Oplysninger, han har forlangt — andre kan jo komme i Udvalget, om han ønsker det —, samt i øvrigt gøre nogle faa Bemærkninger til, hvad han har sagt. Det ærede Medlem spurgte om Kontoen i Nationalbanken. Jeg afbrød allerede da ved at sige, at Kontoen nu viser et mindre Beløb end paa den Dato, han nævnede, jeg erindrere den ikke, og jeg har ikke læst Fortrykket af hans Tale, det har jeg ikke haft Tid til. Men jeg kan nævne et Par Datoer, som omtrent svarer til hans, den 30. Juni i Forhold til den 31. Juli; den 30. Juni var Finansernes Gæld — i alt Fald den Konto, som viser, hvad Finansministeriet i Øjeblikket skylder Nationalbanken — 133 Mill. Kr. Den 31. Juli var den 113 Millioner, formelt var den mindre, men jeg maa se bort fra dette. Der er altsaa en Nedgang paa 20 Millioner i denne Maaned, men det er ikke en virkelig Nedgang for alle 20 Millioners Vedkommende, idet de 10 Millioner skyldes Kapital, som er indgaaet paa denne Konto, som vedkommer Finansaaret 1918—19, ikke dette Finansaar. Derimod er de 10 Mill. Kr. virkelig indvundne paa den Maade, at Indtægten altsaa oversteg Udgiften i den forløbne Tid, og det er nemt at forstaa, at det er saaledes, fordi Juli Maaned, hvad det ærede Medlem ved lige saa godt som jeg, ligesom andre Førstemaaneder i et Kvartal er en god Indtægtsmaaned. Skatterne kommer i Almindelighed ind for største Delens Vedkommende i Tidsrummet mellem den 15. i den første Maaned af Kvartalet og indtil den 15. eller 20. i den anden Maaned i Kvartalet, det er den gode Indtægtstid, medens Indtægterne aftager i Resten af Kvartalet. Der er altsaa i denne Tid indvundet 10 Mill. Kr., og dette kan man i og for sig være meget fornøjet med, men det er ikke noget, hvormed man kan regne. Jeg anser det for meget sandsynligt, at Kontoen atter vil komme til at stige. Der er f. Eks. saadanne Udgifter for Statskassen som, at der i disse Dage forlanges et Tilskud til Befolkningens Forsyning med Flæsk af mellem 7 og 8 Mill. Kr. for en Maaned; der vil blive forlangt 15. August til Udbetaling en 11—12 Mill. Kr. til det overordentlige Løn- og Pensionstillæg. Det er saadanne Udgifter, som ganske forrykker Forholdet.

Naar det ærede Medlem spørger mig,

om jeg mener, at Statskassen, Finanserne, i Øjeblikket med Ro kan se paa en saadan Konto som den, jeg her har nævnt, Kontoen i Nationalbanken, maa jeg for det første sige, at det er ikke Gæld alt sammen. Der er Valuta for en Del, men et meget betydeligt Beløb er det ikke; det skal jeg gerne bekræfte. Men Spørgsmaalet er, om den overordentlige Indtægt vil dække dette. Og hvis vi ikke kommer højere end til 113 Millioner, er vi vel farne, naar vi kan regne med 175 Mill. Kr. i overordentlig Indtægt i sidste Halvaar af Finansaaret, og det er det, jeg baserer det paa, naar jeg overhovedet mener, at man kan gaa videre uden Statslaan. Hvis man ikke kunde regne med, at der vil komme en saadan overordentlig Indtægt, maatte man straks gaa til Statslaan. Men naturligvis, kommer der forøgede Udgifter til i overordentlig Grad, vil det paa den anden Side blive nødvendigt for mig at forlange forøgede Indtægter.

Et andet Spørgsmaal, det ærede Medlem berørte, var, hvad det ærede Medlem kalder Indenrigsministerens Varekøb eller noget lignende. Jeg maa sige, at alt Haab om, at der skulde være Uenighed mellem mig og min Kollega Indenrigsministeren, tror jeg er bristet allerede i Gaar som Følge af det Foredrag, Indenrigsministeren holdt. Der er ingen Uenighed mellem os, og al Udsigt til, at man skulde kunne regne, rimeligvis ved et kommende Valg, med Regeringens Ødselhed og Mulighed for at bremse Indenrigsministeren o. s. v., det er alt sammen faldet plat til Jorden. Thi det er jo vist gennem Indenrigsministerens Tale, at der er ikke en Udgift, som er afholdt, som ikke Rigsdagen har været med til at bevilge. Nej, det, som ligger for, og som naturligt ligger for mellem Finansministeren og Indenrigsministeren, og jeg kan sige mellem mig og alle mine Kolleger, det er dette, at de har, som jeg før har nævnt, det behagelige Hverv at udgive Pengene og jeg det mindre behagelige at skaffe Pengene. Derved kommer der en vis Gnidningsmodstand i Ministeriet, jeg kan sige i ethvert Ministerium. Hvis der havde været Ministerier lige fra Verdens Skabelse, saa vilde der allerede have været en saadan Gnidningsmodstand den Gang, men de er jo kommet noget senere. Som det har været altid, er det ogsaa gaaet her, at der har været Gnidningsmodstand mellem Finansministeren og hans Kolleger, idet han naturligt har holdt igen, og de andre lige saa naturligt har